

Lovforslag nr. L 220. Fremsat den 30. april 1981 af indenrigsministeren

Forslag

til

Lov om ændring af lov om sygehusvæsenet

§ 1.

I lov nr. 324 af 19. juni 1974 om sygehusvæsenet, som ændret ved lov nr. 295 af 26. juni 1975, lov nr. 156 af 31. marts 1976, lov nr. 118 af 29. marts 1978 og lov nr. 274 af 16. juni 1980, affattes § 6, stk. 5, således:

»Stk. 5. Når der anmodes om befordring eller befordringsgodtgørelse fra et midlertidigt opholdssted, kan befordring eller befor-

dringsgodtgørelse ved hjemtransport efter udskrivning kun forlanges tilbage til det midlertidige opholdssted. Dog har personer med bopæl i udlandet ret til befordring eller befordringsgodtgørelse ved transport til hjemlandet i det omfang, dette følger af traktatlige forpligtelser.«

§ 2.

Loven træder i kraft den 1. januar 1982.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Den foreslåede ændring af sygehusloven er en forudsætning for, at Danmark kan ratificere den nye nordiske tryghedskonvention, som den 5. marts 1981 blev underskrevet af de nordiske landes regeringer.

Den nordiske tryghedskonvention er resultatet af et udvalgsarbejde under Nordisk Ministerråd, og forslaget til tryghedskonvention blev som ministerrådsforslag fremsat over for og vedtaget af Nordisk Råd i forbindelse med rådets nyligt afholdte 29. session i København. Under rådets behandling af forslaget til tryghedskonvention understregedes det af den danske indenrigsminister, at en ratifikation og gennemførelse af konventionen her i landet ville nødvendiggøre en ændring af sygehusloven.

Den bestemmelse i konventionen, der forudsætter en lovændring, er indeholdt i artikel 14, stk. 4. Det er her fastsat, at en person, som er bosat og socialt sikret i ét af de nordiske lande, i tilfælde af sygdom i et andet nordisk land skal have erstatning af opholdslandet for merudgifter, som opstår i forbindelse med hjemrejsen til bopælslandet, fordi vedkommende som følge af sygdommen må benytte en rejseform, der er dyrere end den, han ellers ville have anvendt.

Efter den gældende nordiske overenskomst af 6. februar 1975 om ydelser ved sygdom, svangerskab og fødsel er der ikke regler om dækning af udgifter ved hjemtransport til bopælslandet, og patienten eller dennes forsikring må derfor dække alle udgifterne ved hjemrejsen. Da retten til vederlagsfri behandling i henhold til den gældende overenskomst – og ligeledes efter den nye konvention – ophører, når den syges tilstand tillader rejse til bopælslandet, har der i praksis været tilfælde, hvor den syge er blevet påført betydelige meromkostninger i forbindelse med hjemrejsen. Dette har dog kun i ringe grad været tilfældet for danskere, der er blevet syge i et andet nordisk land, idet de pågældende i de fleste tilfælde har været dækket af den danske rejsesygesikringsordning.

Tilsvarende rejsesygesikringsordninger findes imidlertid ikke i alle nordiske lande, og det er tillige anset for rimeligt, at opholdslandet dækker merudgifterne. Det er sygehusvæsenet i opholdslandet, der træffer bestemmelse om udskrivning fra sygehuset, og tidspunktet for udskrivningen kan ofte være af stor betydning for spørgsmålet, om der i forbindelse med hjemrejsen må benyttes en anden og dyrere rejseform.

Reglerne om fribefordring til og fra sygehusbehandling findes i §§ 6–9 i lov om sygehusvæsenet samt i indenrigsministeriets bekendtgørelse og cirkulære, begge af 10. juli 1980, om ydelse af befordring eller befordringsgodtgørelse i henhold til lov om sygehusvæsenet og lov om svangerskabshygien og fødselshjælp. Der er i de nævnte bestemmelser i sygehusloven afgrænset nogle tilfælde, der berettiger til fribefordring, og i øvrigt angivet nogle generelle regler om fribefordring. Blandt disse regler er bestemmelsen i § 6, stk. 5, om befordring fra et *midlertidigt opholdssted*, hvor det er fastsat, at hjemtransport efter udskrivning kun kan forlanges tilbage til det midlertidige opholdssted.

Denne bestemmelse må ændres eller suppleres således, at der i de i konventionen nævnte tilfælde kan forlanges dækning hos sygehusvæsenet også af merudgifter ved hjemrejse til *bopælslandet*, jfr. i øvrigt bemærkningerne til § 1.

Forarbejderne til § 6 i sygehusloven findes i Folketingstidende 1973–74, 2. samling, tillæg B sp. 835.

Forslaget har været forelagt Amdtsrådsforeningen samt Københavns og Frederiksberg kommuner.

Forslagets gennemførelse vil ikke medføre økonomiske eller administrative konsekvenser for staten. Derimod vil sygehuskommunerne (amtskommunerne samt Københavns og Frederiksberg kommuner), blive påført nogle udgifter i forbindelse med konventionens hjemtransportordning. De samme amtskommuner og kommuner vil imidlertid samtidig opnå besparelser ved, at rejsesygesikringen fremtidig ikke skal dække de tilsvarende hjemtransportudgifter for danskere, der bliver syge

i de andre nordiske lande, jfr. sygesikringslovens § 15. Der vil således kun kunne blive tale om ubetydelige nettoudgifter eller -indtægter, alt afhængigt af antallet af syge i de enkelte nordiske lande, der skal have dækket merudgifter i henhold til ordningen.

Efter lovforslaget vil der blive skabt hjemmel for gennemførelse af andre lignende traktatlige forpligtelser, men da eventuelt kommende hjemtransportordninger ligeledes må hvile på gensidighed, vil der ej heller i givet fald blive tale om væsentligere nettoudgifter eller -indtægter for sygehuskommunerne.

Lovforslaget vil ikke medføre administrative konsekvenser for sygehuskommunerne.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Efter den gældende bestemmelse i § 6, stk. 5, kan en person, der bliver syg under midlertidigt ophold i en amtskommune, herunder Københavns og Frederiksberg kommuner, efter udskrivning fra sygehuset kun forlange sig tilbagebefordret til det pågældende midlertidige opholdssted. Det er tillige en forudsætning for et krav herom, at den pågældende i øvrigt er berettiget til befordring eller befordringsgodtgørelse.

I henhold til lovens § 6, stk. 1, har personer med behov for kørsel med ambulance eller særligt sygekøretøj ret til befordring. Endvidere har personer med social pension altid ret til befordring eller befordringsgodtgørelse, jfr. § 6, stk. 2. Loven indeholder endelig i § 6, stk. 4, en bemyndigelse for indenrigsministeren til i øvrigt at fastsætte bestemmelser om, i hvilke tilfælde der ydes befordring

eller befordringsgodtgørelse. Denne bemyndigelse er for så vidt angår hjembefordring efter behandling bl. a. benyttet til at foreskrive, at der skal ydes befordring eller befordringsgodtgørelse i tilfælde, hvor afstanden fra behandlingsstedet til bopælen eller det midlertidige opholdssted overstiger 30 km.

Der ydes desuden befordring til patienter, der skal overføres direkte mellem to sygehuse her i landet, idet transporten i disse tilfælde anses som et led i den fortsatte sygehusbehandling.

Efter de gældende regler om befordring i forbindelse med sygehusbehandling her i landet er der således kun ret til befordring eller befordringsgodtgørelse ved transporter inden for landets grænser. Forslaget vil betyde den ændring heri, at personer med bopæl i udlandet, der er blevet syge under midlertidigt ophold her i landet, i medfør af traktatbestemmelser kan have krav på transport til bopælen eller et sygehus i hjemlandet. Efter forslaget vil sådanne traktatlige forpligtelser umiddelbart få gyldighed her i landet.

Den nordiske tryghedskonventions bestemmelse om dækning af merudgifter ved hjemtransport til et andet nordisk land vil herefter, når konventionen er ratificeret og ikrafttrådt, være gældende her i landet.

Der er samtidig foreslået mindre redaktionelle ændringer af den gældende bestemmelse i § 6, stk. 5, således at det tydeliggøres, at bestemmelsen vedrører såvel befordring som befordringsgodtgørelse.

Til § 2

Det foreslås, at loven træder i kraft den 1. januar 1982 samtidig med ikrafttrædelsen af den nye nordiske tryghedskonvention.

Bilag

*I dette bilag er (med mindre skrift)
indsat den gældende formulering af den bestemmelse,
der berøres af lovforslaget*

§ 6, stk. 5, affattes således:

»Stk. 5. Når der anmodes om befording eller befordingsgodtgørelse fra et midlertidigt opholdssted, kan befording eller befordingsgodtgørelse ved hjemtransport efter udskrivning kun forlanges tilbage til det midlertidige opholdssted. Dog har personer med bopæl i udlandet ret til befording eller be-

fordringsgodtgørelse ved transport til hjemlandet i det omfang, dette følger af traktatlige forpligtelser.«

Stk. 5. Når der anmodes om befording fra et midlertidigt opholdssted, kan hjemtransport efter udskrivning kun forlanges tilbage til det midlertidige opholdssted.